

عنوان مقاله:

اثربخشی روانشناسی مثبت بر تاب آوری، امید به زندگی و کیفیت زندگی در مادران دارای فرزند عقب مانده ذهنی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی علوم تربیتی، مشاوره، روانشناسی و علوم اجتماعی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

طاهره قنبری نژاد - کارشناس ارشد رشته مشاوره خانواده، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرمانشاه، کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر بررسی اثربخشی روانشناسی مثبت بر تابآوری، امید به زندگی و کیفیت زندگی در مادران دارای فرزند عقبمانده ذهنی بود. پژوهش حاضر از نوع نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون، پس آزمون و پیگیری و گروه آزمایشی گواه بود. جامعه آماری شامل کلیه مادران دارای فرزند عقب مانده ذهنی شهر کرمانشاه در سال ۹۹ - ۱۳۹۸ می باشد. آزمودنی ها شامل ۳۰ نفر که با نمونه گیری در دسترس به عنوان نمونه انتخاب و به صورت گمارش تصادفی در گروه آزمایش (۱۵) و گواه (۱۵) جایگزین شدند، برای آزمودنی های گروه آزمایش جلسات آموزش روانشناسی مثبت نگر به صورت جلسات گروهی برگزار شد و از پرسشنامه های تاب آوری، کیفیت زندگی و امید به زندگی برای جمع آوریداده ها استفاده شد. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از تحلیل کوواریانس انجام شد. نتایج نشان داد که تفاوت معناداری بین گروه های آزمایش و گواه وجود دارد و بین میانگین نمرات تاب آوری $P<0/03, F=5/35$ بهبود کیفیت زندگی $P<0/001, F=3/62$ و بهبود امید به زندگی $P<0/05, F=3/62$ دو گروه در مرحله پس آزمون تفاوت معناداری مشاهده شد. نتایج نشان داد که در کنار بررسی های کلینیکی میتوان از رویکرد روانشناسی مثبت نگر در کنار سایر رویکردهای درمانی جهت بهبود وضعیت خانواده های دارای کودکان عقب مانده ذهنی استفاده کرد.

کلمات کلیدی:

روانشناسی مثبت نگر، تاب آوری، کیفیت زندگی، امید به زندگی، عقب ماندگی ذهنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1636492>

